

Arrest

nr. 72 722 van 3 januari 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 24 oktober 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 september 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 28 november 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 december 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN loco advocaat D. SOUDANT en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een Russisch staatsburger van Azerische origine. U werd geboren op 10 maart 1982 te Kizlyar (Dagestan). Op 18 september 2004 huwde u officieel met R. M. (...). In november 2005 gingen jullie uiteen en op 22 maart 2008 scheidden jullie uit de echt. Op 8 februari 2006 werd uw dochter A. M. (...) (O.V. 6.519.312) geboren te Derbent (Dagestan).

Nadat u met uw eerste echtgenoot, R. (...), brak in 2005 had u bijna drie jaar lang geen contact meer met hem tot hij in 2008 van u eiste dat u uw kind aan hem zou afstaan, omdat dit volgens de traditie zo hoort. In september of oktober 2009 werd u door zijn zussen aangevallen toen ze u aantroffen op straat. Diezelfde tijd kwamen ook politieagenten, collega's van uw eerste echtgenoot, naar u thuis om het kind op te eisen. Ze probeerden uw kind met geweld mee te nemen, maar doordat u begon te

schreeuwen schrokken ze en gingen ze uiteindelijk weg zonder uw kind. Ze waarschuwen u echter dat het kind hoe dan ook bij R. (...) terecht zal komen.

In april 2008 leerde u S. R. (...) kennen waar u traditioneel mee huwde. Aanvankelijk was S. (...) een gewone moslim zoals u, maar na verloop van tijd gedroeg hij zich steeds extremer. Zo verplichtte hij u een hoofddoek te dragen, dat u zich somber zou kleden en eiste zelfs dat u zich helemaal zou bedekken. Zelf ging hij meer bidden en haalde hij bijzondere lectuur in huis. Zijn vriendenkring veranderde ook en u vermoedde dat hij betrokken was geraakt bij de rebellen. Hij zei u dat u hem en zijn gebroeders een dienst kon bewijzen indien u officieel voor de overheid zou gaan werken. U werkte namelijk van 2006 tot 2008 niet-officieel voor de stedelijke politie-afdeling (GOVD), het parket en een advocatenkantoor van Derbent. Indien u officieel voor de GOVD zou gaan werken, kon u hen immers belangrijke informatie bezorgen. In mei 2009 verliet u S. (...) en sindsdien heeft u hem niet meer terug gezien.

Eind juli 2009 werd u opgebeld door een onbekende die u zei dat u officieel voor de overheid moest werken omdat u hierdoor van dienst kon zijn. U weigerde en legde uw gsm neer. Na 15 september 2009 werd u weer gebeld door een onbekende die er deze keer mee dreigde uw leven en dat van uw dochter in gevaar te brengen indien u niet officieel voor de overheid ging werken. Na deze oproep veranderde u van telefoonnummer. U vermoedde dat deze personen kennissen waren van S. (...) aangezien u voorheen nog nooit dergelijke telefoonoproepen had ontvangen.

Op 21 oktober 2009 werd u op straat meegenomen door drie onbekende mannen. Ze namen uw Russisch binnenlands paspoort, uw internationaal paspoort en uw simkaart af, en brachten u naar een oud huis in het dorp Maraga in het Tabasarskiy district, waar ze u vervolgens opsloten. De volgende dag kwam één van uw ontvoerders u onder druk zetten om officieel bij de overheid te gaan werken om hen zo alle nodige informatie te bezorgen. U zei dat dit niet mogelijk was en dat u niet akkoord ging. De dag nadien, op 23 oktober 2009, kwamen twee van uw ontvoerders tot u. Eén van hen was gewapend. Ze scholden u uit en bevalen u dat u voor hen bij de overheid moest werken. U weigerde, waarop één van uw ontvoerders u aanrandde.

Op 24 oktober 2009 kwamen twee onbekende mannen u uit het huis ophalen. Ze brachten u vervolgens nabij de politiepost van Severny, waar uw moeder u met uw dochter stond op te wachten. Uw moeder gaf u een tas met uw spullen en zei dat u er moest overstappen in een Mercedes. Ze zei dat u moest vertrekken, dat alles geregeld was en dat ze er veel voor had moeten betalen. U nam afscheid van uw moeder en nam uw dochter mee in de Mercedes.

Samen met twee chauffeurs van deze Mercedes vertrok u diezelfde dag, op 24 oktober 2009, vanuit Derbent (Dagestan). U reed via Wit-Rusland tot in Polen waar u in een andere wagen, een Nissan, overstapte en vervolgens via Duitsland naar België reed. U kwam aan in België op 29 oktober 2009 en diende diezelfde dag uw asielaanvraag in.

Ter staving van uw asielrelaas legde u volgende documenten voor: een kopie van een gedeelte van uw Russisch binnenlands paspoort, de geboorteakte van uw dochter, uw rijbewijs met bijlagen, uw getuigschrift ter voorbereiding voor chauffeur van transportmiddelen categorie B, uw echtscheidingsakte, uw belastinggetuigschrift, uw pensioensverzekeringskaart, uw universitair diploma, en uw getuigschrift van de middelbare school.

B. Motivering

Uit uw verklaring blijkt dat u uw land van herkomst hebt verlaten omdat u in Dagestan problemen heeft met onbekenden, vermoedelijk kennissen van uw tweede echtgenoot, omdat zij willen dat u voor hen officieel bij de overheid zou werken om hen zo van nuttige informatie te voorzien. Daarnaast vreest u dat uw dochter ontvoerd zou worden, omdat uw eerste echtgenoot, haar vader, haar opeist.

U bent er echter niet in geslaagd uw asielrelaas aannemelijk te maken.

Eerst en vooral bleef u onaannemelijk vaag met betrekking tot een aantal belangrijke aspecten van uw asielrelaas. Zo verklaarde u dat u van 2006 tot 2008 administratiewerk verrichtte voor de GOVD, het parket en een advocatenkantoor van Derbent. U kon echter niet concreet aangeven wat voor opdrachten u voor de respectievelijke diensten moest verrichten en van wie deze opdrachten uitgingen, hoewel u de naam kende van het hoofd van de rechercheafdeling van de GOVD en het hoofd van het parket, en u enkele administratieve taken opsomde (CGVS, p. 7, 8, 19). U kon ook geen enkel begin van bewijs voorleggen dat aantoonde dat u daadwerkelijk voor de GOVD, het parket of een advocatenkantoor in Derbent heeft gewerkt. Nu verklaarde u weliswaar dat u er niet op officiële wijze werkte. De vraag rijst echter hoe u twee jaar lang op niet-officiële wijze bij de politie en het parket (CGVS p. 7-8), officiële overheidsinstanties bij uitstek, zou hebben kunnen werken. Daarenboven is het opmerkelijk dat u op DVZ verklaarde als jobstudent voor de overheid te hebben gewerkt omdat u rechten studeerde (DVZ, vragenlijst, vraag 2.10.b), hoewel u op het Commissariaat-generaal verklaarde dat u als jobstudent in een gsm-winkel werkte en na uw studies twee jaar bij bovenvermelde diensten werkte (CGVS, p. 7). Geconfronteerd met deze ongerijmdheid, antwoordde u dat u als jobstudent in een gsm-winkel heeft gewerkt en dat u niets anders heeft verklaard (CGVS, p. 19). Deze uitleg is echter

weinig aannemelijk daar u op DVZ uw werk als jobstudent bij de overheid juist kaderde in uw rechtenstudies (DVZ, vragenlijst, vraag 2.10.b).

Voorts wist u niet door wie u op 21 oktober 2009 werd ontvoerd en vastgehouden, en welke twee personen u kwamen ophalen op 24 oktober 2009 van de plaats waar u werd vastgehouden en u vervolgens naar uw moeder brachten, die uw vertrek reeds had geregeld. Zij hierbij opgemerkt dat het merkwaardig is dat uw belagers u na drie dagen zouden hebben laten gaan, terwijl zij u zo nodig hadden. Evenmin wist u hoe uw moeder wist dat u werd vastgehouden en hoe ze u gevonden had. Opmerkelijk genoeg had u er met uw moeder niet over gesproken toen u haar op 24 oktober 2009 zag en meteen weer afscheid van haar nam (CGVS, p. 15, 16). Aangezien deze elementen de kern van uw asielrelaas raken, kon redelijkerwijze van u worden verwacht dat u hieromtrent gedetailleerde informatie kon verschaffen, wat in casu niet het geval was. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas ernstig aangetast.

Hierbij dient bovendien te worden opgemerkt dat het eigenaardig is dat u verklaart geen contact meer te hebben gehad met uw moeder sinds uw vertrek, omdat u niet weet waar ze zich nu bevindt en u geen contactgegevens meer van haar heeft, hoewel u via uw buurvrouw vernam dat zij zich momenteel in het dorp van uw grootvader zou bevinden. Toen u werd gevraagd of u via uw buurvrouw niet met uw moeder in contact kon komen, antwoordde u dat u dit niet kon vragen aan uw buurvrouw, omdat zij niet weet waar u bent en zich dan zou kunnen afvragen hoe het komt dat u niet weet waar uw moeder zich bevindt. U hebt namelijk schrik dat iemand te weten zou komen waar u bent (CGVS, p. 4-5, 17). Deze uitleg is echter weinig aannemelijk daar u juist contact had opgenomen met uw buurvrouw met het verzoek uit te zoeken waar uw moeder zich bevindt (CGVS, p. 5). Eigenaardig is ook dat een deel van uw documenten, die zich in uw ouderlijk huis bevonden, u werden opgestuurd door een u onbekende persoon toen u reeds in een asielcentrum in België verbleef (CGVS, p. 6). Aangezien uw buurvrouw niet weet waar u zich bevindt en u met niemand anders nog contact heeft gehad sinds uw aankomst in België (CGVS, p. 4-5), is het zeer opmerkelijk dat deze documenten werden opgestuurd op het adres waar u in België aanvankelijk verbleef. Dit doet het vermoeden ontstaan dat u het contact dat u sinds uw aankomst onderhoudt met uw familie, in het bijzonder met uw moeder, of kennissen, bewust verborgen wil houden. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder aangetast.

Hoe dan ook is het niet aannemelijk dat u, omwille van uw problemen met onbekenden, naliel zich te wenden tot de bevoegde autoriteiten om aanspraak te maken op nationale bescherming. U verklaarde immers geen problemen te hebben gekend met de autoriteiten in uw land van herkomst. Dat u geen vrees koestert ten aanzien van uw autoriteiten blijkt ook duidelijk uit het feit dat u eraan denkt om via de ambassade van de Russische Federatie nieuwe Russische paspoorten aan te vragen (CGVS, p. 20). Uw verklaringen dat u, indien u klacht zou indienen bij de bevoegde overheidsinstanties, zeker door de FSB geïnterviewd zou worden, en dat, omwille van de banden tussen overheidsdiensten en extreme moslims, zij dit te weten zouden komen (CGVS, p. 11, 17-18), zijn louter veronderstellingen die u niet hard kon maken. Dit neemt bijgevolg niet weg dat van u redelijkerwijze kon worden verwacht dat u minstens een poging zou ondernemen teneinde bescherming te verkrijgen van de autoriteiten in uw land van herkomst, temeer u zelf een universitaire rechtenopleiding genoot (CGVS, p. 7), u twee jaar heeft gewerkt voor de politie, het parket en een advocatenkantoor (CGVS, p. 7-8), de man van een goede vriendin van u onderzoeksrechter is bij het parket (CGVS, p. 19) en u familieleden heeft die bij de politie werken of werkten (CGVS, p. 18). In acht genomen dat u niet eens een poging ondernam zich tot de bevoegde overheidsinstanties te wenden, maakt u geenszins in concreto aannemelijk dat u van bescherming verstoken zou blijven indien u dit zou doen. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder ondermijnd.

Ten slotte kon u ook niet hard maken dat, indien u zou terugkeren naar uw land van herkomst, uw dochter ontvoerd zou worden door haar vader. Zo kunt u geen enkel begin van bewijs voorleggen dat aantoonde dat uw ex-echtgenoot eist dat u uw kind zou afstaan, noch van het incident van september of oktober 2009, waarbij twee politieagenten, collega's van uw ex-man, uw dochter met geweld wilden meenemen (CGVS, p. 7, 18).

Tijdens uw reis van Dagestan naar België was u niet in het bezit van een geldig reisdocument (CGVS, p.10). U kwam via Polen de EU binnen waar u aan de grenspost niet persoonlijk werd gecontroleerd (CGVS, p. 12). Deze verklaring is echter weinig aannemelijk. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt immers dat aan de buitengrenzen van de EU en zeker ook aan de buitengrenzen van de Schengen-zone met hoogtechnologisch materiaal zeer strikte controles worden uitgevoerd. Het is bijgevolg quasi onmogelijk de EU of de Schengen-zone met een voertuig te betreden, zonder persoonlijk gecontroleerd te worden aan de douane. Er kan dan ook weinig geloof gehecht worden aan uw verklaring dat u met een Mercedes, zonder persoonlijk gecontroleerd te zijn (CGVS, p. 12), de EU zou zijn binnengekomen. Dit doet het vermoeden ontstaan dat u uw Russisch internationaal paspoort, waarvan u verklaarde dat het samen met uw Russisch binnenlands paspoort en uw simkaart

op 21 oktober 2009 door uw ontvoerders werd afgenomen (CGVS, p. 10), bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over het mogelijk door u verkregen visum voor uw reis naar België, het tijdstip en de wijze waarop u uit uw land vertrokken bent, verborgen te houden. Hierbij dient tevens te worden opgemerkt dat u op Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat u uw Russisch internationaal paspoort in Rusland heeft en niet vermeldde dat het er door uw ontvoerders werd afgenomen (DVZ, verklaring, vraag 21), wat het vermoeden dat u uw reis pas bewust achterhoudt, versterkt. Daarenboven is het weinig aannemelijk dat u niet wist welke reisdocumenten voor u werden gebruikt (CGVS, p. 11-12), aangezien een dergelijke clandestiene reis een uiterst precarie onderneming is, gezien het persoonlijk belang dat u had bij het welslagen van uw vlucht uit uw herkomstland, jegens hetwelke u verklaarde een ernstige vrees te koesteren. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder uitgehold.

Aangezien er geen geloof kan worden gehecht aan uw asielrelaas, kan ook geen geloof worden gehecht aan de verklaring dat ook uw Russisch binnenlands paspoort, hét identiteitsdocument van de Russische staatsburger bij uitstek, op 21 oktober 2009 door uw ontvoerders werd afgenomen (CGVS, p. 10). U legde wel een kopie voor van uw binnenlands paspoort, maar deze betreft enkel de eerste pagina's.

Bijgevolg ontstaat het vermoeden dat u ook uw Russisch binnenlands paspoort bewust achterhoudt om zo de hierin vervatte informatie over de uitreiking van uw internationaal paspoort (er werd u een internationaal paspoort uitgereikt in 2007 (CGVS, p. 10)), verborgen te houden.

Uit hetgeen hieraan vooraf gaat, blijkt dat er ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming.

De overige door u in het kader van uw asielaanvraag voorgelegde documenten (een kopie van een gedeelte van uw Russisch binnenlands paspoort, de geboorteakte van uw dochter, uw rijbewijs met bijlagen, uw getuigschrift ter voorbereiding voor chauffeur van transportmiddelen categorie B, uw echtscheidingsakte, uw belastinggetuigschrift, uw pensioensverzekeringskaart, uw universitair diploma, en uw getuigschrift van de middelbare school), zijn niet van dien aard dat ze deze beslissing kunnen wijzigen. Deze documenten bevatten uitsluitend informatie met betrekking tot uw identiteit en die van uw dochter, uw rijbewijs, uw voorbereiding voor chauffeur van transportmiddelen categorie B, uw echtscheiding, uw inschrijving in het belastingsregister, uw pensioensverzekering en uw opleiding. Deze informatie wordt echter niet betwist, maar heeft geen bewijswaarde ten aanzien van de door u aangehaalde problemen.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet ten slotte betreft, blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd dat een deel van het aanwezige geweld geen verband houdt met de rebellie die zich in Dagestan manifesteert. Wat de rebellie betreft, dient te worden opgemerkt dat deze in de periode augustus en september 1999 uitmondde in een grootschalig militair treffen tussen de rebellen en de autoriteiten in de Botlikh-, Kadar- en Novolak-regio. Sindsdien is er geen sprake meer van een open oorlog. De huidige situatie kenmerkt zich door een ondergrondse, versnipperde rebellenbeweging met een beperkte slagkracht, die haar acties beperkt tot gerichte aanslagen. Hoewel deze aanslagen doorgaans doelbewust slachtoffers maken onder de veiligheidsdiensten en ordehandhavers, is er tevens een beperkt aantal gevallen waarbij burgers het slachtoffer worden; dit betreft een begrensd aantal gevallen waarbij burgers ofwel om specifieke redenen gevisieerd worden door de rebellen ofwel het slachtoffer zijn van geweld in de marge van aanvallen op de veiligheidsdiensten of ordehandhavers. De autoriteiten van hun kant proberen de rebellie tevens te bestrijden met specifieke acties; het is niet uitgesloten dat er ook hierbij in een beperkt aantal gevallen al dan niet bewust burgerslachtoffers vallen. Uit de informatie die voorhanden is, kan niettemin worden afgeleid dat het aantal burgerslachtoffers beperkt blijft en dat de globale veiligheidssituatie in Dagestan niet van die aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. De commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat het leven of de persoon van de burgers in Dagestan actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Dagestan aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroept verzoekende partij zich op de schending van de artikelen 48/3, 48/4 en 48/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Zij is de mening toegedaan dat de door de commissaris-generaal aangehaalde elementen niet volstaan om haar asielaanvraag als ongeloofwaardig af te doen. De geloofwaardigheid van haar aanvraag kan immers geverifieerd worden aan de hand van de landeninformatie waarover verwerkende partij beschikt.

2.2.1. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielaanvraag kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.2.1. Met betrekking tot het administratiewerk dat verzoekende partij zou hebben verricht voor de GOVD, het parket en een advocatenkantoor, betoogt verzoekende partij dat zij wel degelijk tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal concrete voorbeelden heeft gegeven van de taken die zij op niet-officiële wijze uitvoerde voor de overheid. Verder benadrukt verzoekende partij dat zij naar aanleiding van haar interview reeds heeft uitgelegd dat het in Dagestan geen ongebruikelijke praktijk is om op niet-officiële wijze bij de overheid te werken, gelet op de corruptie die er heerst en rekening gehouden met het feit dat men er weinig belang hecht aan mensenrechten, procedures en dergelijke, wat volgens haar ook bevestigd wordt in de *Subject Related Briefing* aangaande de algemene en veiligheidssituatie in Dagestan, dat zich in het administratief dossier bevindt. In dit verslag wordt onder meer melding gemaakt van de corruptie bij de ordediensten en justitie en van het gebruik van “rode advocaten” door de politie. Evenzeer heeft verzoekende partij er tijdens haar gehoor uitgelegd dat men aldaar steekpenningen dient te betalen aan de politie teneinde er officieel in dienst te kunnen treden, waarbij verzoekende partij verwijst naar pagina 8 van het gehoorverslag.

2.2.2.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partij niet concreet kon aangeven wat voor opdrachten zij voor de respectievelijke diensten diende te verrichten en van wie deze opdrachten uitgingen, hoewel zij de naam kende van het hoofd van de rechercheafdeling van de GOVD en het hoofd van het parket, en zij enkele administratieve taken opsomde. Tevens kon zij geen enkel begin van bewijs voorleggen voor deze werkzaamheden. Verwerkende partij merkt bijkomend nog op dat verzoekende partij op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat zij, in het kader van haar rechtenstudie, voor de overheid als jobstudent heeft gewerkt, terwijl zij tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal aangaf dat zij pas na haar studie voor de overheid ging werken en dat zij als jobstudent in een gsm-winkel heeft gewerkt. Het door verzoekende partij aangevoerde verweer tegen deze motivering, met name dat zij tijdens haar gehoor wel degelijk concrete voorbeelden zou hebben gegeven van de taken die zij uitvoerde bij de overheid, overtuigt niet. Ten eerste weerlegt dergelijk argument geenszins de vaststelling dat zij niet wist van wie precies haar opdrachten uitgingen en dat zij bovendien geen enkel begin van bewijs kan voorleggen omtrent haar tewerkstelling. Net zo min weerlegt verzoekende partij hiermee de vastgestelde flagrante tegenstrijdigheid. Ten tweede bemerkt de Raad dat het louter beweren van het tegengestelde, met name dat zij wel concrete voorbeelden kon geven van de taken die zij diende te verrichten, niet van aard is om desbetreffende motieven te weerleggen. De Raad merkt op dat uit het gehoorverslag blijkt dat zij slechts een zeer vage taakomschrijving kon geven: “Bijvoorbeeld men is met bepaalde onderzoeken bezig en er moesten brieven worden opgemaakt. Soms kwam informatie binnen die gecontroleerd moest worden en dat heb ik ook gedaan. (...) Ik werd belast met verschillende opdrachten, ik had geen concrete taak of functie” (administratief dossier, stuk 4, gehoorverslag CGVS van 6 september 2011, p. 8). Het spreekt voor zich dat dergelijke vage taakomschrijving de verschillende onwetendheden, de vastgestelde tegenstrijdigheid en het niet bijbrengen van enig bewijs omtrent haar tewerkstelling niet goed kunnen praten.

Waar verzoekende partij stelt dat het niet onaannemelijk is dat zij niet-officieel tewerkgesteld was bij de politie en het parket omdat er corruptie heerst en men steekpenningen dient te betalen alvorens officieel voor de overheid te kunnen werken, oordeelt de Raad dat, gelet op de verschillende onwetendheden, de flagrante tegenstrijdigheid en het gebrek aan begin van bewijs, er hoe dan ook geen geloof kan worden gehecht aan haar tewerkstelling bij de politie, het parket en het advocatenkantoor, zodat haar argument teneinde aannemelijk te maken dat zij niet in officieel dienstverband tewerkgesteld was, niet ter zake doet. Daarenboven stelt de Raad vast dat daar waar verzoekende partij wederom benadrukt dat “steekpenningen” moeten worden betaald aan de politie om aldaar officieel in dienst te kunnen treden en hiertoe verwijst naar de pagina’s 18-27 van de “*Subject Related Briefing – Russische Federatie, Dagestan – Algemene en veiligheidssituatie*” (administratief dossier, stuk 18, deel 1), nergens in voormelde pagina’s de voorgehouden praktijk van steekpenningen teneinde officieel in dienst te treden, wordt bevestigd. Het argument van verzoekende partij betreft derhalve een blote bewering die op generlei wijze met concrete informatie wordt onderbouwd.

2.2.3.1. Aangaande de onwetendheden met betrekking tot haar ontvoering wijst verzoekende partij erop dat de algemene situatie in Dagestan, zoals beschreven in de reeds aangehaalde landeninformatie waarover verwerende partij beschikt, onder meer gekenmerkt wordt door dagelijkse ontvoeringen, de strijd tussen rebellen en de harde aanpak van de politie. Gelet op deze situatie, meent verzoekende partij dat haar verklaringen niet onaannemelijk zijn.

2.2.3.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partij niet wist door wie zij op 21 oktober 2009 werd ontvoerd en vastgehouden. Van een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag echter worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. De Raad constateert dat verzoekende partij middels de verwijzing naar de algemene situatie in Dagestan geenszins een plausibele verklaring aanbrengt voor deze opvallende onwetendheden, die betrekking hebben op elementen die de kern van haar relaas uitmaken. Verzoekende partij dient de in de bestreden beslissing vermelde motieven immers *in concreto* te weerleggen, hetgeen zij nalaat te doen. Derhalve slaagt zij er niet in een afdoende uitleg te verschaffen waarom zij onwetend is over dergelijke belangrijke elementen van haar vluchtverhaal. Hierbij merkt de Raad op dat verwerende partij evenmin wist welke twee personen haar kwamen ophalen op 24 oktober 2009 van de plaats waar zij werd vastgehouden om haar vervolgens naar haar moeder te brengen die ondertussen reeds haar vertrek had geregeld. Eveneens is het bevreemdend dat verzoekende partij niet kon zeggen hoe haar moeder wist dat zij werd vastgehouden en hoe zij verzoekende partij had gevonden. Des te opmerkelijker is deze onwetendheid nu verzoekende partij aangaf zich niet eens over deze zaken te hebben geïnformeerd toen zij op 24 oktober 2009 haar moeder terugzag. In de bestreden beslissing wordt tevens gewag gemaakt van de merkwaardigheid dat de ontvoerders van verzoekende partij, die haar nodig hadden om informatie te bekomen, haar na drie dagen toch hebben vrijgelaten. Ook voor voornoemde onwetendheden en onaannemelijkheden verschaft verzoekende partij geen aanvaardbare verschoningsgrond in haar verzoekschrift, waardoor deze gehandhaafd blijven. De vaststelling dat verzoekende partij niet in staat is om cruciale details aan te reiken omtrent haar ontvoering en de daaropvolgende vrijlating – gebeurtenissen waarna zij onmiddellijk het land heeft moeten verlaten – hypothekeert op ernstige wijze de geloofwaardigheid van deze opgegeven elementen.

2.2.4. Met betrekking tot de argumenten ter rechtvaardiging van het feit dat verzoekende partij heeft nagelaten zich te wenden tot de bevoegde autoriteiten in haar land van herkomst teneinde bescherming te krijgen voor haar beweerde problemen, met name haar verwijzing naar de algemene situatie van de nog steeds aanwezige mensenrechtenschendingen bij de politie en de aldaar heersende corruptie, wijst de Raad er evenwel op dat het louter refereren aan voormelde algemene situatie niet aantoonde dat verzoekende partij in haar land van herkomst zich niet zou hebben kunnen beroepen op de bescherming van haar autoriteiten tegen de problemen die zij beweert te hebben ondervonden met onbekenden. De onmogelijkheid zich te beroepen op deze bescherming dient gezien de bijzondere arbeidssituatie van verzoekende partij *in concreto* te worden aangetoond alwaar verzoekende partij op voormelde wijze in gebreke blijft. Immers bevond verzoekende partij zich gezien haar tewerkstelling voor de politie en het parket en gezien haar connecties aldaar in een bijzondere positie waardoor zij rechtstreeks toegang had tot deze autoriteiten en het dan ook volstrekt onaannemelijk is desbetreffend geen enkele poging tot het bekomen van bescherming te hebben ondernomen.

2.2.5.1. Betreffende de vaststelling dat verzoekende partij niet kan aantonen dat haar dochter zal worden ontvoerd door haar ex-echtgenoot indien zij terugkeert naar Dagestan, verwijt verzoekende

partij verwerende partij dat geen rekening werd gehouden met de culturele context waarin zij leefde. Verzoekende partij verduidelijkt dat in Dagestan, en zeker onder de Moslims, het niet evident is voor een moeder om het hoederecht over haar kind te behouden indien de vader zich hiertegen verzet, te meer nu haar ex-man een functie bekleedt bij de politie. Gelet op de werkwijze van justitie en de ordediensten in Dagestan, is het niet zo onaannemelijk dat zij in die omstandigheden gedwongen werd om met haar dochter te vluchten, zo betoogt verzoekende partij. Verzoekende partij meent dat zij als alleenstaande vrouw in de huidige Dagestaanse culturele context behoort tot een kwetsbare sociale groep in de zin van het Vluchtelingenverdrag.

2.2.5.2. De Raad ziet niet in hoe de uitleg van verzoekende partij dat het binnen haar cultuur niet vanzelfsprekend is dat zij het hoederecht over haar kind kan behouden indien de vader zich hiertegen verzet en hoe haar verwijzing naar de werkwijze van justitie en de ordediensten enig ander licht zouden kunnen werpen op de motivering in de bestreden beslissing. Zulke argumenten zijn niet van aard om alsnog het bewijs te leveren voor haar verklaringen dat haar ex-echtgenoot effectief zou eisen dat zij haar kind zou afstaan, en evenmin voor haar verklaringen omtrent het incident dat zich in september of in oktober 2009 zou hebben voorgedaan, waarbij twee politieagenten, collega's van haar ex-man, haar dochter met geweld wilden meenemen. Het volharden in haar bewering dat haar dochter haar wel degelijk zal worden afgenomen indien zij terugkeert naar Dagestan, verandert niets aan de door verwerende partij gedane vaststellingen.

Volledigheidshalve merkt de Raad nog op dat uit de loutere verwijzing naar een risicoprofiel niet kan worden afgeleid dat verzoekende partij ook daadwerkelijk een vrees voor vervolging koestert. Zulke vrees dient steeds *in concrete* te worden aangetoond.

2.2.6. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in haar verzoekschrift geen specifieke argumentatie aanvoert teneinde het vermoeden van verwerende partij dat zij het contact met haar familie, in het bijzonder met haar moeder, of kennissen, sinds haar aankomst in België bewust verborgen houdt, waardoor de geloofwaardigheid van haar asielrelaas verder wordt aangetast, te weerleggen, waardoor de Raad noodzakelijkerwijze besluit dat dit vermoeden, dat de verdere teloorgang van haar geloofwaardigheid veroorzaakt, behouden blijft.

2.2.7.1. Omtrent het niet geloofwaardig achten van de door verzoekende partij voorgehouden clandestiene reisweg en het vermoeden dat verzoekende partij bewust haar Russisch binnenlands paspoort en haar Russisch internationaal paspoort achterhoudt, stelt verzoekende partij dat de commissaris-generaal zich onterecht vooral heeft toegespitst op *“de ontstentenis van internationaal paspoort en haar reisroute zonder haar relaas te confronteren met de algemene informatie over corruptie en de werkwijze bij de ordediensten of de veiligheidssituatie en de tradities in het land van herkomst”*.

2.2.7.2. Waar verzoekende partij de motivering in de bestreden beslissing omtrent de voorgehouden reisweg en de daarbij (niet) gebruikte documenten lijkt te willen minimaliseren door te verwijzen naar de landeninformatie die zij met betrekking tot andere motieven uit de bestreden beslissing aanhaalde teneinde afbreuk te doen aan deze motieven en bijgevolg de geloofwaardigheid van haar vluchtrelaas in het algemeen tracht te herstellen, merkt de Raad op dat, zoals hierboven reeds werd vastgesteld, verzoekende partij er middels de verwijzing naar de door verwerende partij geconsulteerde landeninformatie niet in slaagt om de verschillende motieven in de bestreden beslissing, die doen besluiten tot de ongeloofwaardigheid van haar relaas, te weerleggen. De Raad stelt vast dat verzoekende partij aangaand motief niet *in concreto* weerlegt.

2.2.8. De onaannemelijke vaagheden met betrekking tot haar werk voor de GOVD, het parket en een advocatenkantoor, het feit dat zij voor deze werkzaamheden geen enkel begin van bewijs kan voorleggen, de vaststelling dat zij hieromtrent flagrant tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd, de vaagheden en onwetendheden met betrekking tot haar ontvoering en vrijlating, het ongeloofwaardig bevinden van haar verklaring dat zij geen contact meer zou hebben met haar moeder, de vaststelling dat verzoekende partij niet hard kon maken dat, indien zij zou terugkeren naar haar land, haar dochter zou worden ontvoerd door haar ex-echtgenoot, omdat zij hierover geen enkel bewijs bijbrengt en het ongeloofwaardig bevinden van haar verklaringen omtrent haar zogezegde illegale reis naar België, leiden ertoe dat aan het door verzoekende partij voorgehouden asielrelaas volstrekt geen geloof kan worden gehecht en verzoekende partij derhalve de status van vluchteling met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet niet kan worden toegekend.

2.2.9. Uit hetgeen vooraf gaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan

worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan evenwel worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielaanvraag, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij betoogt in dit verband dat uit de landeninformatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat geweld in Dagestan overal aanwezig is en niet altijd beperkt blijft tot ordediensten en rebellen. Er is ook sprake van massagevechten en willekeurige aanhoudingen van onschuldige burgers door de politie, zo stelt verzoekende partij. Zij haalt ter versterking van haar argument wederom een aantal passages aan uit de *Subject Related Briefing* betreffende de algemene en veiligheidssituatie in Dagestan (administratief dossier, stuk 18, deel 1). Verzoekende partij verwijst tevens naar een aantal rapporten en artikels over de situatie in Dagestan. Zij geeft aan overtuigd te zijn dat zij het risico loopt om te worden blootgesteld aan blind geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet in geval van terugkeer naar haar land van herkomst.

De Raad merkt op dat verwerende partij in de bestreden beslissing desbetreffend als volgt motiveert: *“Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet ten slotte betreft, blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd dat een deel van het aanwezige geweld geen verband houdt met de rebellie die zich in Dagestan manifesteert. Wat de rebellie betreft, dient te worden opgemerkt dat deze in de periode augustus en september 1999 uitmondde in een grootschalig militair treffen tussen de rebellen en de autoriteiten in de Botlikh-, Kadar- en Novolak-regio. Sindsdien is er geen sprake meer van een open oorlog. De huidige situatie kenmerkt zich door een ondergrondse, versnipperde rebellenbeweging met een beperkte slagkracht, die haar acties beperkt tot gerichte aanslagen. Hoewel deze aanslagen doorgaans doelbewust slachtoffers maken onder de veiligheidsdiensten en ordehandhavers, is er tevens een beperkt aantal gevallen waarbij burgers het slachtoffer worden; dit betreft een begrensd aantal gevallen waarbij burgers ofwel om specifieke redenen gevisieerd worden door de rebellen ofwel het slachtoffer zijn van geweld in de marge van aanvallen op de veiligheidsdiensten of ordehandhavers. De autoriteiten van hun kant proberen de rebellie tevens te bestrijden met specifieke acties; het is niet uitgesloten dat er ook hierbij in een beperkt aantal gevallen al dan niet bewust burgerslachtoffers vallen. Uit de informatie die voorhanden is, kan niettemin worden afgeleid dat het aantal burgerslachtoffers beperkt blijft en dat de globale veiligheidssituatie in Dagestan niet van die aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. De commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat het leven of de persoon van de burgers in Dagestan actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Dagestan aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.”*

De Raad oordeelt dat verzoekende partij er middels het aanbrengen van passages uit de landeninformatie, die afkomstig is van verwerende partij zelf en de verwijzing naar een aantal rapporten/artikels over de situatie in Dagestan, niet in slaagt aan te tonen dat de weloverwogen conclusie van verwerende partij, dat hoewel de situatie verre van ideaal is, er zich in Dagestan geen situatie voordoet in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet, onjuist is. Verzoekende partij toont niet aan dat zij, in tegenstelling tot wat verwerende partij oordeelt, het risico loopt om te worden blootgesteld aan “blind geweld”. De motivering van verwerende partij dat er in de huidige situatie in Dagestan voor gewone burgers niet langer kan gewag gemaakt worden van een “reëel” risico ingevolge het binnenlands conflict wordt door verzoekende partij door de loutere verwijzing naar de er nog steeds aanwezige mensenrechtenschendingen en de vaststelling dat Dagestan nog steeds niet vrij is van problemen niet weerlegd.

Betreffende het fenomeen van de groepsgevechten dat in de Dagestaanse maatschappij reeds lang bestaat, citeert verzoekende partij navolgende definitie van dit fenomeen: *“Dit zijn vechtpartijen, die veelal ontstaan tussen twee of enkele personen, maar die uitbreiden tot echte groepsgevechten doordat er steeds meer vrienden, familie of groepsleden van één van de betrokken partijen aan het gevecht komen deelnemen.”* De Raad wijst er evenwel op dat uit voormelde definitie duidelijk blijkt dat wanneer men slachtoffer wordt van een dergelijk gevecht men duidelijk zelf heeft geopteerd aan een dergelijk gevecht deel te nemen. Uit deze definitie kan immers duidelijk worden afgeleid dat men bewust kiest tot deelname en derhalve a *contrario* tot het vermijden ervan. Daarenboven duidt verzoekende partij niet aan dat een dergelijk gevecht momenteel woedt in Dagestan en dit het ganse grondgebied bestrijkt waardoor de burgerbevolking er op veralgemeende wijze slachtoffer van is.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.10. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie januari tweeduizend en twaalf door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT